

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. září 2019 odvolání **Okresního státního zástupce v Olomouci a obžalovaného Mgr. Pavla A., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2019, č. j. 7 T 44/2018-232, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání Okresního státního zástupce v Olomouci **se** podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** v celém výroku o trestu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu **se** obžalovaný Mgr. Pavel A. **nově odsuzuje**, při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku, podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **14 (čtrnáct) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **3 (tři) roky**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku **se** obžalovanému **ukládá** peněžitý trest ve výměře **100 000 (sto tisíc) Kč**, který se skládá **ze 100 (sta) denních sazeb po 1 000 (tisíc) Kč** za jednu denní sazbu.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **5 (pět) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu **3 (tři) roky**.

II. Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalovaného Mgr. Pavla A. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci (dále jen „okresní soud“) ze dne 28. 1. 2019, č. j. 7 T 44/2018-232, byl obžalovaný Mgr. Pavel A. (dále jen „obžalovaný“) uznán vinným pokusem přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, který spáchal skutkem popsaným ve výrokové části rozsudku. Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 3 roky. Dále byl obžalovanému podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 100 000 Kč, který se skládal ze 100 denních sazeb po 1 000 Kč za jednu denní sazbu. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu advokacie, na dobu 3 roky.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které zaměřil do výroku o vině i trestu, a které písemně prostřednictvím svého obhájce obsáhle odůvodnil tím, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Výtku pochybnosti o správnosti skutkových zjištění i výtku neúplnosti skutkových zjištění, vznesená v původním odvolání, se týká již formulace skutku. Popis skutku je doslovně převzat z obžaloby, je mnohomluvný, obtížně srozumitelný, což se týká i toho, co z tvrzeného jednání vlastně má být pokusem přečinu podvodu. K popisu skutku, který by mohl být posouzen jako trestný čin podvodu, bylo přidáno tvrzení o dalším ději, které je podrobně v rámci odvolání rozepsáno, v této části popisovaného skutku asi rozhodně nelze nalézt jednání, které by i jen mohlo naplňovat skutkovou podstatu pokusu přečinu podvodu či alespoň bylo dílčí částí takového skutku. Popsaná část děje ohledně schůzky dne 1. 2. 2018 byla iniciována jinou osobou než obžalovaným. Poté je v rozsudku tvrzeno, že pozdějším šetřením nebylo zjištěno, že by v době, kdy měla být ze strany obžalovaného uplatněna nabídka na „smetení ze stolu“, na Policii ČR existoval spis, popřípadě zadokumentovaný poznatek týkající se podezření na protiprávní jednání Ivety Š. Není jasné, proč je tento argument uváděn. Pokud je dovozováno, že obžalovaný mínil Ivetu Š. uvést v omyl, pak vůbec není podstatné, jestli existoval nějaký trestní spis o trestním řízení, v němž jako podezřelá figurovala Iveta Š., ani to, jestli existoval policista ochotný s tímto spisem nezákonně manipulovat, podstatné je to, zda obžalovaný v Ivetě Š. vyvolal obavu z trestního řízení a současně ji přesvědčil, že by byl schopen za úplatu věc vyřešit. Pokusem přečinu podvodu by tedy mohlo být pouze aktivní jednání obžalovaného, směřující k uvedení v omyl Ivety Š. Soud nedostatečně hodnotí také aktivitu dcery Ivety Š. Z výpovědi obžalovaného plyne, že diskutovali o zájmu Ivety Š. ovlivnit trestní řízení pro daňové úniky, a byla to Iveta Š., která uváděla možnost podplacení policisty částkou 100 000 Kč. Obžalovaný jako advokát rozhodně neměl povinnost cokoliv oznamovat a nesměl obsah svého rozhovoru s klientkou kdekoliv ohlašovat, je na advokátech, pokud dospějí k závěru, že klient se chystá spáchat trestný čin, aby adekvátně reagovali, o čemž ale hodnověrnou informaci obžalovaný neměl. Soud nehodnotí komplexně všechny důkazy, skutková zjištění soudem učiněná jsou nejasná, neúplná a budí pochybnosti. Soud akceptoval popis událostí, poskytnutý Ivetou Š., jako popis přesný a pravdivý, ale nezabýval se úvahou o možném motivu jejího jednání. Předchozí vzájemný vztah byl vztahem advokáta a klientky, jeví se jako dosti nepravděpodobné, že by danou situaci řešila tak, jak tvrdí. S ohledem

na to, že svědkyně opakovaně oddalovala skončení celého děje, lze asi stěží hovořit o bezprostřednosti ohrožení objektu chráněného ustanovením § 209 trestního zákoníku. Svědkyně Jana Š. dále časově zařadila neshody se svojí matkou do září 2017. Zhruba v polovině prosince 2017 zřejmě žádné oznámení na policii ještě podáno nebylo, i když Jana Š. byla předvolána na policii v lednu roku 2018, čemuž by odpovídalo, že iniciace šetření policie musela nastat dříve. Dále se zabývá obsahem výpovědi Jany Š. a svědka P. a dovozuje, že policie měla informace o podezřelých aktivitách Ivety Š. již dříve. Lze předpokládat, že pokud svědek P. hovoří o podkladech, byly všechny poznatky nějakým způsobem evidovány. Dále se zabývá důkazy, které nalézací soud hodnotí, včetně toho, že v b. 17 soud spojil argumenty, které spolu nijak nesouvisí. Zcela jistě z nich nelze dovodit, že by se obžalovaný pokoušel uvést konkrétním způsobem, tedy konkrétním tvrzením Ivetu Š. v omyl. Co se týká záznamů komunikace mezi svědkyní Ivetou Š. a obžalovaným, tato byla velmi dobře informována o tom, že nahrávky mohou sloužit jako důkaz v neprospěch obžalovaného a zřetelně se podle toho chovala, což je dále podrobně rozepsáno. Obhajoba je navíc přesvědčena, že z těchto důkazů nevyplyvá nic, co by prokazovalo podvodné jednání obžalovaného. Dále k otázce věrohodnosti poškozené hodnotí výpovědi svědků M. a H. Nesrozumitelný a nepřezkoumatelný je právní závěr, který činí nalézací soud v odst. 19 napadeného rozsudku, jde toliko o reprodukci skutkové podstaty přečinu podvodu. Není zde uvedeno, v čem konkrétně z popisovaného jednání spatřuje nalézací soud pokus. Zejména se pak obhajoba zabývá závěrem odst. 19, podle něhož obžalovaný pochybil, neboť i kdyby Ivetu Š. zastupoval dle pravidel stanovených trestním řádem a především etickým kodexem advokáta, a pokud by se dozvěděl o trestné činnosti policisty, který nabízel úplatek poškozené za odstranění proti ní vedeného trestního řízení, měla informovat orgány GIBS, což obžalovaný vzhledem ke své dlouholeté advokátní praxi jistě věděl, přičemž na toto bylo poukazováno již v rámci prvního písemně podaného odvolání. Obhajoba uvádí, že dále přikládá prohlášení paní Antonie S. a pana Jaroslava H. a navrhuje, aby u odvolacího jednání byli vyslechnuti. Závěrem je navrhováno, aby byl rozsudek zrušen a poté, aby odvolací soud rozhodl tak, že obžalovaného obžaloby zprošťuje z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) trestního řádu, napadený rozsudek je z pohledu obhajoby nepřezkoumatelný a jeho skutková zjištění jsou neúplná, avšak tento nedostatek je možné odstranit postupem dle § 259 odst. 3 trestního řádu tím, že soud provede některé, pro skutkové zjištění podstatné důkazy, proto doplňuje procesní návrh o alternativu zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně.

3. V rámci veřejného zasedání u odvolacího soudu pak bylo odvolání ze strany obžalovaného a jeho obhájců doplněno v tom smyslu, že rozsudek považují za jednostranný, kdy soud nahradil provedené důkazy a jejich hodnocení svým vnitřním přesvědčením a ostatní důkazy, které zpochybňují verzi, na které soud založil svůj závěr o vině, soud ignoroval. Podané odvolání státního zástupce navrhl zamítnout pro nedůvodnost. Obžalovaný dále uvedl, že se cítí být nevinný. Je to pro něj brutální, neboť je zničen jak profesně, tak osobnostně, rodinně. Chápe, že některé kroky, které učinil nebo hodlal učinit ve prospěch poškozené, nejsou úplně správné, ale to, co následovalo, je pro něj naprosto šílené. Nyní se cítí být v tomto směru dehonestován trestním řízením a opravdu zničen
4. Odvolání podal i Okresní státní zástupce v Olomouci (dále jen „státní zástupce“). Uvedl, že je podáno v neprospěch obžalovaného Mgr. Pavla A. do výroku o trestu, přičemž pochybení soudu spatřuje pouze ve výměře uloženého podmíněného trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, tento považuje za nezákonný, neboť byl uložen pod dolní hranicí trestní sazby přečinu podvodu dle § 209 odst. 3 trestního zákoníku. Dolní hranice trestní sazby uvedeného přečinu činí 1 rok a horní hranice až 5 let odnětí svobody a v této sazbě se měl soud při ukládání trestu pohybovat. Zbývající výroky rozsudku, které se týkají peněžitého trestu a trestu zákazu činnosti, považuje za správné. Snížení pod spodní hranici pak přichází do úvahy zejména tehdy, pokud by vzhledem k okolnostem případu nebo poměrům pachatele byla zákonná výměra nepřiměřeně přísná, pachatel nakonec napomohl trestnému činu zabránit nebo jde o tzv. spolupracujícího obviněného,

pachatel jednal v právním omylu, kterého se mohl vyvarovat, nebo zcela nenaplnil podmínky tzv. okolností vylučujících protiprávnost, pachatel jednal ve stavu zmenšené přičetnosti, kterou si ale nepřivodil vlivem návykové látky, a je mu zároveň uloženo ochranné léčení. Vzhledem ke skutečnosti, že trestní věci obžalovaného Mgr. Pavla A. žádná z výše uvedených podmínek nenastala, má za to, že trest uložený pod spodní hranicí trestní sazby je trestem nezákonným. Proto navrhl, aby Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jako soud odvolací napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu ve výroku o trestu obžalovaného Mgr. Pavla A. zrušil a za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 4 trestního řádu sám rozhodl ve věci a to tak, že obžalovanému podle trestní sazby přečinu dle § 209 odst. 3 trestního zákoníku uloží trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby, v rozmezí 14-18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Zároveň navrhl, aby odvolací soud zachoval výroky soudu prvního stupně týkající se peněžitého trestu a trestu zákazu činnosti.

5. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „státní zástupce“) se v rámci veřejného zasedání vyjádřil tak, že odkázal na písemně podané odvolání. Učinil dále stejný návrh jako v písemném odůvodnění odvolání.
6. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b/ trestního řádu), v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňuje zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.
7. Odvolací soud tedy z podnětu podaných opravných prostředků přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 2 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, tj. výroku o vině a trestu, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce, podané v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu, je důvodné, naproti tomu odvolání obžalovaného důvodné není.
8. V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby, tudíž nebyl dán ani jiný kasační důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když v tomto ohledu ani nebyly vzneseny žádné námitky.
9. Dále je třeba uvést, že okresní soud jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku za použití § 116 trestního zákoníku správně právně kvalifikoval jako tam uvedený pokus přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 209 odst. 3 trestního zákoníku.
10. Odvolací soud poté přezkoumal odvoláním napadený výrok o vině a trestu v napadeném rozsudku a vadnými je neshledal, tedy až na výrok týkající se trestu odnětí svobody, který bude dále rozebrán, přičemž má za to, že nalézací soud výstižně rozebral jednotlivé skutečnosti, přičemž jeho hodnotícím úvahám není co vytknout, což v konečném důsledku znamená, že i krajský soud zastává stanovisko, že okresní soud správně uznal obžalovaného vinným v rámci příslušné právní kvalifikace a uložil obžalovanému spravedlivý a zákonný trest, ovšem vyjma pochybení v rámci ukládaného trestu odnětí svobody.
11. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozsudku okresního soudu, pak i v tomto ohledu shledal krajský soud uvedené odvolací námitky odvolatele nedůvodnými. Dokazování bylo nalézacím soudem nepochybně provedeno v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Dlužno

připomenout, že okresní soud věnoval projednávání této věci patřičnou pozornost, když dokazování provedl v rozsahu všech důkazů navržených v obžalobě státního zástupce, přičemž se vypořádal s důkazními návrhy, které vznesl obžalovaný, tedy s návrhem na provedení rekognice na základě fotografií příslušníků PČR v Olomouci a provedení dalšího výsledku poškozené ohledně její duševní nemoci, a i odvolací soud se ztotožňuje s názorem okresního soudu, že se jednalo o nadbytečné důkazy, přičemž lze odkázat na odůvodnění nadbytečnosti tak, jak je učinil nalézací soud.

12. Jak vyplývá z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku, okresní soud všechny provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. Samo odůvodnění napadeného rozsudku pak svým charakterem nepochybně plně vyhovuje požadavkům ust. § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť v něm okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Vyplývá z něj také, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Rovněž podle názoru odvolacího soudu výsledky dokazování svědčí bez pochybností o vině obžalovaného. Skutková zjištění učiněná nalézacím soudem odpovídají výsledkům provedeného dokazování, jsou logická a přiléhavá a tentýž závěr platí i o užití právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Z těchto důvodů je možno na odůvodnění napadeného rozsudku plně odkázat. Co se týká odvolacích námitek obžalovaného, spočívajících v tom, že nalézací soud učinil nesprávná skutková zjištění na podkladě selektivního přístupu k jednotlivým důkazům, má odvolací soud za opodstatněnou toliko jednu námitku, a to týkající se zvažovaného postupu, který měl obžalovaný dle názoru nalézacího soudu zaujmout v případě, že by chtěl postupovat ve prospěch poškozené (viz bod 19 rozsudku). Zde odvolací soud dává za pravdu obžalovanému, že hypotetický postup tak, jak jej nastiňuje okresní soud, nemá oporu v zákoně o advokacii, domněnky soudu I. stupně, co by měl obžalovaný správně učinit, sice vybočují mimo rámec, nicméně není na nich v žádném případě postaven závěr o vině obžalovaného a nic nemění na oprávněnosti dalších úvah a závěrů tak, jak je činí okresní soud v meritu věci.
13. Z odůvodnění rozhodnutí okresního soudu vyplývá, že při hodnocení důkazů nevybočil z jejich rámce. Pokud by stálo odůvodnění viny obžalovaného toliko na logice bez relevantních důkazů, nebylo by možno pochopitelně vyslovit závěr o jeho vině. V tomto případě však i odvolací soud hodnotí důkazní situaci stejně jako soud nalézací a má za prokázané, že se obžalovaný pokusil uvést svou klientku Ivetu Š. v omyl, kterému ona jen díky své obezřetnosti nepodlehla. I když lze do jisté míry přisvědčit tomu, že skutková věta je velmi podrobná, detailně popisující jednotlivé schůzky, hovory a jednání, má odvolací soud za to, že toto není na újmu projednávání věci, a skutečnosti, které jsou v ní uvedené, mají oporu v dokazování tak, jak bude rozepsáno níže. Sama poškozená konzistentně detailně popisuje snahu o kontakt ze strany obžalovaného za účelem nabídky údajné likvidace spisu vedeného proti ní v trestní věci. Odvolací soud poukazuje na další postup poškozené, která záhy po první schůzce s obžalovaným, která v ní vzbudila podezření, podala trestní oznámení na obžalovaného a následně spolupracovala plně s orgány činnými v trestním řízení. Bylo by pochopitelné, pokud by sama měla obavy z možného trestního stíhání, na sebe ještě více policii neupozorňovala, také by lživým oznámením trestné činnosti advokáta v případě, že by se skutečně ona sama měla vedenou trestní věc, v podstatě neměla co získat. Úvahy v tom smyslu, že není podstatné, či existoval nebo neexistoval nějaký trestní spis vedený proti poškozené již v době nabídky „na smetení“ spisu, má odvolací soud rovněž za nepřiléhavé. Pokud by v dané době totiž nějaký trestní spis vůči ní byl veden, mezi obžalovaným a poškozenou by probíhala komunikace na téma jeho zlikvidování, pak by to snad mohlo mít vliv na věrohodnost obhajoby obžalovaného v tom smyslu, že iniciátorem jakési nabídky úplatku byla sama poškozená, nicméně za situace, kdy se žádné takové řízení nevedlo, to staví obhajobu obžalovaného do zcela jiného světla. Skutečnost, že to byl obžalovaný, kdo inicioval první

schůzku, je kromě tvrzení poškozené dokládána i detailním výpisem telekomunikačního provozu mezi obžalovaným a poškozenou. Krajský soud může rovněž odkázat na úvahu okresního soudu v tom smyslu, že potvrzuje výpověď poškozené, že to byl obžalovaný, kdo ji první kontaktoval a vyzval ke schůzce. V tomto kontextu Záznam z jednání v AK z 14. 12. 2017 považuje i odvolací soud za písemnost nevěrohodnou, která byla v blíže neurčené době zjevně vytvořena účelově, jak je zdůrazněno, obžalovaný ve své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že si poznámky o schůzkách s poškozenou nečinil, jedná se o pouhou kopii, kdy pravost podpisu poškozené nelze stanovit, což je obecně známým faktem, nicméně i při laickém srovnání s podpisy poškozené ve spise tento vzbuzuje pochybnosti, to však odvolací soud podotýká jen na okraj. Pokud je dále ze strany obhajoby dovozováno, že snad některá jednání iniciovala sama poškozená, nemůže odvolací soud přistoupit na myšlenku, že se jednalo z její strany o provokaci či něco obdobného. Krajský soud rovněž sdílí názor nalézacího soudu, že komunikace obžalovaného a poškozenou tak, jak je doložena z poskytnutých nahrávek telefonických hovorů, SMS zpráv a ze schůzky zadokumentované postupem dle § 158d trestního řádu má v tomto kontextu podstatný význam a spolu s korespondující výpovědí poškozené Ivety Š. má charakter usvědčujícího důkazu. I když na počátku nahrané konverzace telefonických hovorů explicitní vyjádření chybí, obžalovaný vše logicky chce řešit na osobních schůzkách (a rozhodně nebývá běžné, aby si na schůzku s advokátem klient nemohl brát do místnosti osobní věci, jako je kabelka, bunda apod., na čemž obžalovaný výslovně trval). Co se týká schůzky dne 1. 2. 2018, zde se obžalovaný vyjadřuje již poměrně explicitně, požaduje výslovně 20 000 Kč pro sebe a když poškozená uvádí, že požaduje i 100 000 Kč pro „kamaráda“ za zpacifikování spisu, vůči tomuto ničeho nenamítá a uvádí, že to platí. Dokonce pro zdůraznění své věrohodnosti nabízí řešení jakousi fiktivní smlouvou. Pokud obžalovaný v rámci své obhajoby uvádí skutečnosti týkající se nějakého pozdějšího trestního spisu, který měl být vůči poškozené veden, případně jsou zdůrazňovány osoby svědků M. a H., pak odvolací soud toto shodně s nalézacím soudem hodnotí jako nepřilíš podstatné, neboť se jedná o události, které následovaly až po první schůzce poškozené s obžalovaným a první nabídce likvidace neexistujícího spisu, v dané době se žádný neznámý údajný policista Ú. či O., jak měl uvádět obžalovaný, předmětným trestním spisem vůči poškozené nezabýval, u hlavního líčení Mgr. O. toto popřel, zdůrazněme, že obžalovaný už předem naznačil, že to není osoba, která s ním jednala, i když tato se při údajné schůzce měla prokazovat nějakým služebním dokladem (zde si odvolací soud dovolá poznámku, že by v případě takového choulostivého jednání čekal u obžalovaného jako u osoby práva znalé alespoň více než bazální míru obezřetnosti či nedůvěřivosti než tu, kterou uvádí, a proto se mu rovněž popisovaná situace jeví vykonstruovaná, když navíc nekoresponduje s žádnou další prokázanou skutečností ve spise). Vyšetřující policista P., který pak měl trestní spis vést, jej zavedl v písemné podobě do registru až později (19. 1. 2018), což na rozdíl od obžalovaného odvolací soud považuje za podstatné, je jednoznačně vyloučeno, aby se obžalovaný, údajná osoba jménem O., poškozená či kdokoliv jiný, mohl jakkoliv k takovému neexistujícímu spisu dostat a čerpat z něj jakékoliv poznatky. Z úředních záznamů policie, které jsou součástí tohoto trestního spisu, jasně vyplývá, že v době, kdy obžalovaný poprvé požadoval finanční částku po poškozené za onu likvidaci spisu, tj. 14. 12. 2017, takový spis ani zadokumentovaný poznatek neexistoval, žádné prověřování její osoby nebylo vedeno, a to ani dne 20. 12. 2017, kdy policejní orgán vzhledem k trestnímu oznámení poškozené provedl lustraci v policejních evidencích poprvé, ani v době až do 18. 1. 2018. Nalézací soud také přílehavě poukazuje na rozpory ve výpovědích svědků M., H. a P. o tom, kdy měl být poskytnut seznam osob s nelegálně získanými certifikáty od poškozené, svědek M. uvedl, že seznam předal v prosinci 2017 svědku H., ten ale uvedl, že jej měl k dispozici již v září 2017 (a je otázkou, jak a od koho by jej získal a proč jej měl více než čtvrt roku jen tak mít u sebe), když svědek P. uvedl, že jej obdržel na počátku ledna 2018, tedy tento jen stěží mohl být podkladem pro nějaké trestní stíhání poškozené v době, kdy jí obžalovaný učinil první nabídku na zlikvidování spisu. I když, jak nalézací soud uvádí, je ve své telefonické či jiné komunikaci obžalovaný opatrný, krajský soud poukazuje na to, že nikdy explicitně neuvedl, že by ho nějaká

nabídka poškozené překvapila, že by nevěděl, o čem mluví, a to ani v případech, kdy tyto nekorespondovaly s verzí, kterou uvádí on, „odvážného řešení“, tedy že to byla poškozená, kdo nabízí úplatek pro policistu, navíc ani na jednáních v době, kdy již trestní věc proti poškozené vedl p. P., se obžalovaný nezmiňoval o tom, že by likvidaci spisu měl provádět policista O., P. či jiná třetí osoba, pouze požadoval po poškozené 100 000 Kč pro nejmenovaného kamaráda (resp. když se takto ona vyjádřila přímo, nerozporoval to, stále odkazoval na předchozí domluvu) a 20 000 Kč pro sebe za „práci“. V dalším se krajský soud ztotožňuje s argumentací okresního soudu a odkazuje na ni, stejně jako soud I. stupně rovněž ani odvolací soud nepovažoval za nutné doplňovat nějakým dalším způsobem dokazování, neboť se celá důkazní situace jeví stabilní, navrhované důkazy ve fázi řízení před soudem I. stupně soud vyhodnotil jako nadbytečné a řádně svůj postup odůvodnil, svědectví osob H. a S. tak, jak byly navrženy v rámci odvolání obžalovaného, k údajné problematické povaze poškozené a jejím údajným vyjádřením k obžalovanému krajský soud považuje rovněž za nadbytečné, a proto další doplnění dokazování zamítnul. Odvolací soud podotýká, že tato svědkyně Š. celý skutkový děj popisovala věrohodně, konstantně, s přiměřenými detaily, její svědecká výpověď logicky zapadá do kontextu dalších důkazů, zejména nahrávek schůzek, listin, úředních záznamů atd. tak, jak jsou rozebrány výše. Z pohledu krajského soudu tedy nelze učiněným závěrům okresního soudu o vině obžalovaného ničeho vytknout.

14. Okresní soud tedy jednání obžalovaného správně právně kvalifikoval, když jeho jednání posoudil jako pokus přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, kdy jednání obžalovaného bezprostředně směřovalo k dokonání shora uvedeného trestného činu, a jen díky okolnostem, neodvislým na jeho vůli, zejména díky obezřetnosti poškozené, k tomuto dokonání nakonec nedošlo. V dalším může odvolací soud odkázat na podrobné odůvodnění soudu nalézacího.
15. Pokud jde o výrok o trestu, zde naopak lze přiznat důvodnost odvolání státního zástupce v tom smyslu, že okresní soud při rozhodování o trestu nerespektoval zcela všechny zásady pro ukládání trestních sankcí zakotvené v ust. § 37 trestního zákoníku a následujících. Nalézací soud byl při úvaze o druhu a výměře trestu veden hledisky uvedenými v ust. § 37 (obecné ustanovení pro ukládání trestů), § 38 trestního zákoníku (přiměřenost trestu) a dále § 39 odst. 1 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu), a tedy při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování obžalovaného po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Po vyhodnocení všech okolností případu a skutečností významných pro rozhodnutí v rovině trestní sankce dospěl okresní soud ke správnému závěru, že na obžalovaného postačí působit dosud ještě podmíněně odloženým trestem odnětí svobody. Jak je však zřejmé z rozpětí výměry trestní sazby u § 209 odst. 3 trestního zákoníku (1 rok až 5 let nebo peněžitý trest), zde nalézací soud pochybil, neboť podmíněný trest odnětí svobody uložil ve výměře nižší, pod dolní hranici rozpětí trestní sankce trestu odnětí svobody, a to jako osmiměsíční, aniž by v tomto případě byly dány důvody snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby (např. § 39 odst. 1, § 40, odst. 1, 2 trestního zákoníku aj., ostatně tyto důvody ani nalézací soud nezmiňuje a odvolací soud je rovněž neshledává. Jedná se tedy zřejmě o pochybení okresního soudu, vycházením z mylného povědomí o rozpětí shora uvedené trestní sazby, kdy ostatní okolnosti ukládání trestů hodnotí správně a přiléhavě, a to včetně polehčujících a přitěžujících okolností dle § 41 a § 42 trestního zákoníku, na kteréžto hodnocení může odvolací soud odkázat, neboť s ním ztotožňuje. Vzhledem k výše uvedenému však odvolací soud vyhověl návrhu státního zástupce, neboť snížení podmíněného trestu odnětí svobody v daném konkrétním případě s ohledem na jeho okolnosti a osobu obžalovaného nemá oporu v zákoně, a obžalovanému uložil trest vyšší, velmi mírně nad spodní hranici zákonného rozpětí, tedy ve výměře 14 měsíců, kterýžto trest se právě vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem, na něž

odvolací soud pro stručnost odkazuje, jeví jako trest zcela odpovídající, délku zkušební doby ve výměře 3 let tak, jak ji užil již nalézací soud, pak odvolací soud považoval za přiměřenou výše uvedenému. Vyslovený peněžitý trest ve výměře 100 000 Kč hodnotí odvolací soud jako velmi přiléhavě zvolený, tento by mohl v konečném důsledku vést obžalovaného k vedení řádného života a k nápravě, majetková motivace jeho závadového chování je zcela zřejmá, tudíž byla zde respektována i z hlediska ukládání tohoto typu trestu dle § 39 odst. 7 a § 67 odst. 1 trestního zákoníku, proti jeho výměře, jakož i náhradnímu trestu odvolací soud rovněž nemá výhrad, a ztotožňuje se s názorem okresního soudu, že s ohledem na osobní poměry obžalovaného nelze hovořit o trestu nepřiměřeně přísném či dokonce likvidačním. Co se týká ukládaného trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu advokacie na dobu 3 let, tedy v délce zkušební doby podmíněného odsouzení, je zapotřebí poukázat na to, že obžalovaný se závadového jednání dopustil jako advokát, tedy jako osoba, k níž klient zpravidla mívá důvěru, jde za ním a očekává, že v rámci výkonu své činnosti bude hájit jeho zájmy a práva, a nikoliv že se jej svým chováním naopak bude snažit poškodit, a přímo dokonce vykonstruuje podvod za tím účelem, aby jej poškodil. Odvolací soud vnímá, že tento trest obžalovaného velmi citelně postihne v profesním i osobním životě, nicméně závadového jednání se dopustil v souvislosti s touto činností, a je zapotřebí dát najevo jak obžalovanému, tak i navenek, že obdobná jednání nebudou trpěna a budou sankcionována, a to právě i tímto druhem trestu.

16. Po projednání věci ve veřejném zasedání tedy dospěl krajský soud k závěru, že odvolání obžalovaného je nezbytné jako nedůvodné postupem podle § 256 trestního řádu zamítnout, vyhověl však návrhu státního zástupce ve vztahu k ukládanému trestu odnětí svobody a rozhodl tak, jak je uvedeno výše.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 30. září 2019

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Michaela Burešová v. r.